

CELE 12 CHEI

Iertarea

Text și ilustrații de Veronica Iani

Editura Life Learning Education, 2021

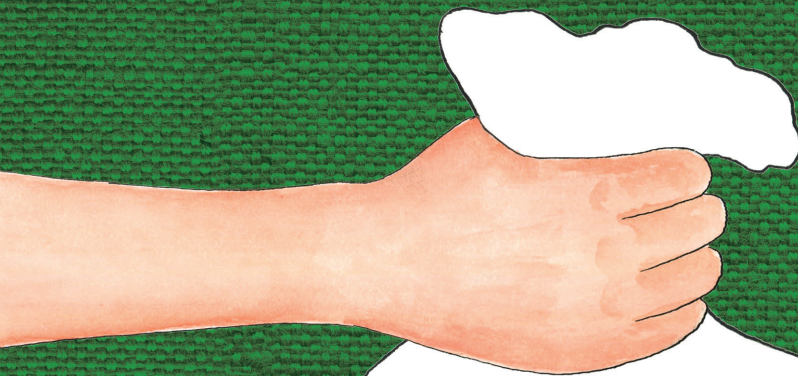
– Andrei, Andrei, trezește-te! îl strigă bunicul.
Ai uitat de concurs? Este foarte târziu.
– Concurs?! A, concursul! Mai avem timp?
Andrei sări din pat și se îmbrăcă în grabă.
„Să nu uit pietrele”, își aminti el. „Vreau să am
cel mai frumos castel de nisip și să câștig”

– Ce mulți copii au venit! șopti Andrei când ajunsese pe plajă. Strânse la piept punga în care ținea colecția lui de pietre. Cel mai mult îi plăcea una în formă de inimă. O primise de la Ana, sora lui mai mică. Ea o găsisese, însă, văzând cât de mult îi place, i-o dăduse bucuroasă: „Iiii... ia-o tu!”

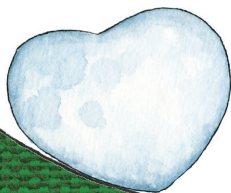

– Bunicule, uite-l pe Claudiu. Mă duc să-l salut.
Andrei o zbughi către el.

– O, ce frumoase sunt! zise Claudiu, studiind
pietrele. Le folosești ca să ornezi castelul? Mi-
ar fi plăcut să am și eu câteva.

– Îți dau eu. Am destule.

Când să bage mâna în pungă, Andrei îl zări pe Răzvan, care înainta cu greu prin nisip din cauza ghipsului de la picior.

– Răzvan, stai! Vin să te ajut.

Andrei se repezi spre Răzvan. După câțiva pași își aminti de Claudiu. Se întoarce grăbit și îi întinse punga.

– Ia-ți niște pietre până mă întorc.

Dar pe cea în formă de inimă să o lași.

Când se întoarse, Claudiu îi înapoie punga. Era goală. Ținea în mână doar pietrele alese pentru el.

– Ce s-a întâmplat cu restul? strigă Andrei. Unde este inima?

– Îmi pare rău, dar a venit un val mare, m-am speriat și am scăpat punga în apă. Când am scos-o, era goală, ridică din umeri Claudiu.

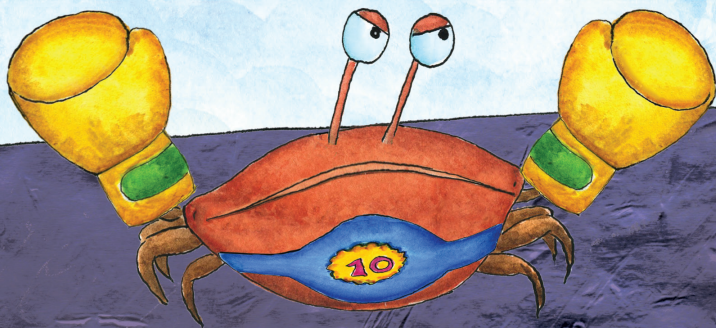
- Ba nu e adevărat! zise o fetiță. Am văzut tot. După ce a luat niște pietre, a aruncat restul în mare.
- Tu să taci, mincinoaso! se răsti la ea Claudiu.
- De ce ai făcut asta? se încruntă Andrei, încleștându-și pumnii. Claudiu îi întoarse spatele și plecă. Andrei se repezi după el.

- Andrei, vino înapoi! strigă bunicul.
- Andrei se întoarce cu lacrimi în ochi.
- Nu e corect! Am rămas fără pietre. Pot pierde concursul din cauza asta. Mă duc și îi arunc în apă toate uneltele ca să nu mai aibă cu ce construi!
- Eu zic să îl iei și la bătaie.

Andrei se uită nedumerit la bunic.

- Să îl bat?
- Ei, glumeam. Ce câștigi dacă îi arunci uneltele? Pietrele tale oricum sunt pierdute.
- Nu contează, trebuie să îl învăț minte!

Bunicul se aplecă și desenă pe nisip două găleți. Pe una scris APĂ și pe cealaltă BENZINĂ. Apoi desenă și un foc.

– Ce-i cu astea? se miră băiatul.

– Focul este ceea ce s-a întâmpat mai devreme. Acum, tu ai de ales ce găleată să torni peste el.

– În niciun caz benzină! Focul se va face și mai mare, zise Andrei.

– La fel va fi și dacă arunci uneltele lui Claudiu. Dacă la rău răspunzi tot cu rău...

– Da, da. Știu, obțin un rău și mai mare. Și ce câștig dacă aleg apa? se strâmbă Andrei.

- Dacă alegi să nu te răzbuni, vei găsi cheia.
- Care cheie? N-am pierdut nicio cheie.
- Cea care te face liber.
- Hai, bunu, sunt foarte liber, despre ce vorbești?

14

Bunicul desenă pe nisip turnul unui castel. În el erau închiși doi copii.

– Cine sunt copiii? Întrebă Andrei.

– Tu și Claudiu. Închisoarea aceea este mintea ta, în care l-ai închis pe Claudiu, dar și pe tine, atunci când te-ai supărat.

– Bine, nu-i mai fac nimic. Spune-mi unde este cheia ca să scap din închisoare. Începe concursul. Vocea crainicului care chema participanții și strigățele copiilor acoperiră răspunsul bunicului. Andrei fugi să își ocupe locul.

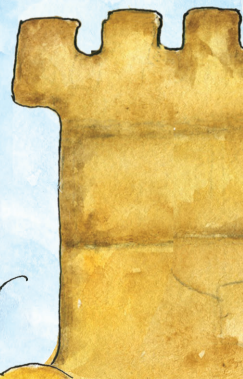
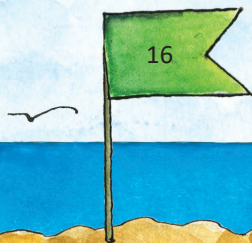

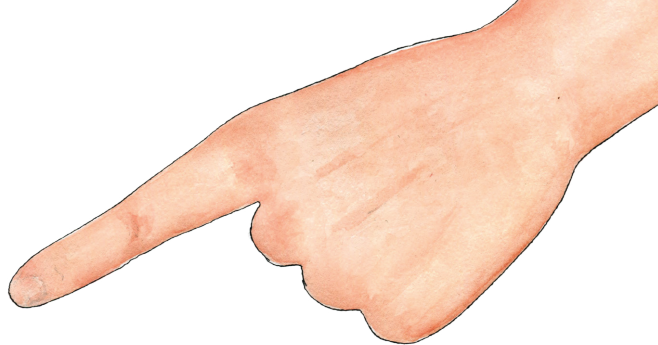
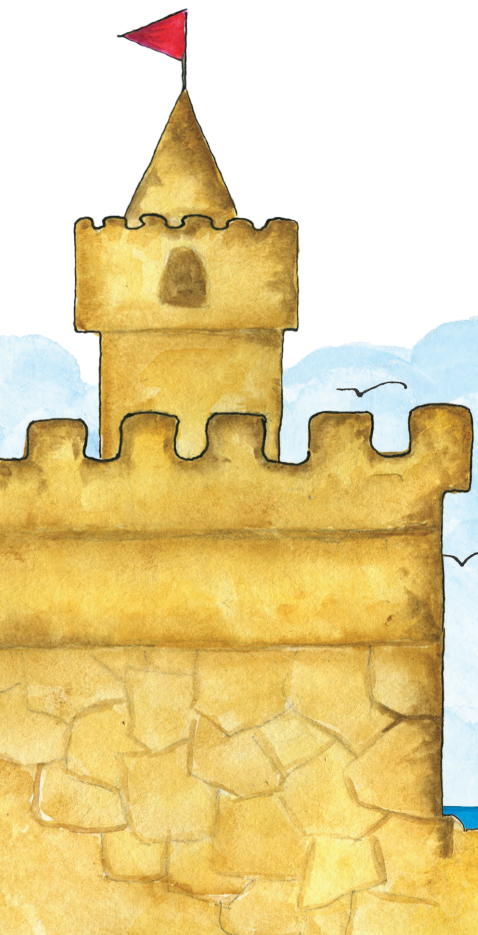
– Bunu, bunu!

Ana alerga fericită spre bunicul ei. În urma ei venea, gâfâind, bunica.

– Aaa... am venit și noi! zise fetița și o zbughi spre unul din copiii care participau la concurs. Se lăsă în genunchi pe nisip lângă el.

– Ce ccc... castel fff...

– Pleacă de aici, vrei să îmi furi ideea? se răsti copilul. Ciudato!

Ana se încruntă:

– Aaa... am doar Sss... Sindrom Down, îi răspunse ea apăsât și plecă.

– Aaa... are un ccc... castel foarte frumos, zise Ana când ajunsese lângă bunici. Buni, sss... sunt ciudată?

Ochii bunicii se umplură de lacrimi.

– Nu, Ana, nu ești ciudată, îi zburli bunica părul. Doar foarte curioasă.

– Ccc... ce bine! râse ea și fugi spre apă.

După două ore se auzi în megafon:

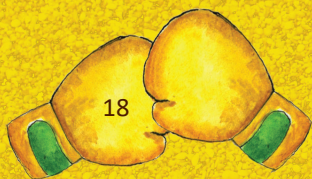
– Atențiune, atențiune! Câștigătorul concursului este... Claudiu!

Copiii se înghesuiră să vadă castelul acestuia.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Andrei.

– Vrei să mergem să vedem și noi? îl întrebă bunicul.

– Nu.

Ana veni ȝopăind fericită, de mână cu bunica.

– Ccc... ce ppp... pietre fff... frumoase are ccc... castelul lui Claudiu!

– Taci! o repezi fratele ei.

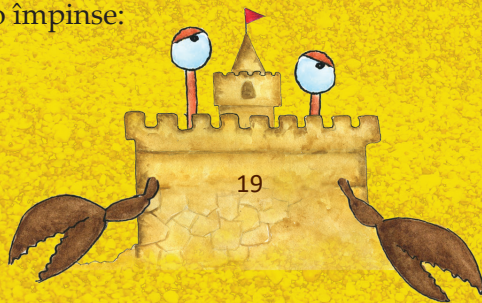
Ana vru să îl îmbrăȝiseze, însă Andrei o împinse:

– Pleacă!

– Andrei, ce-i asta? îl muștră bunicul.

Cum rămâne cu cheia?

– Prostii. Nu mă mai interesează.

Bunicul îl luă la o plimbare pe plajă.

– Știi cât îți este de greu. Odată am rămas prizonier un an de zile.

Andrei ridică mirat privirea.

– În război??

– Ei, nu, în închisoarea aceea din capul meu. Cineva m-a supărat așa de tare...

Nu m-am răzbunat, însă nici cheia care m-ar fi putut elibera nu am folosit-o.

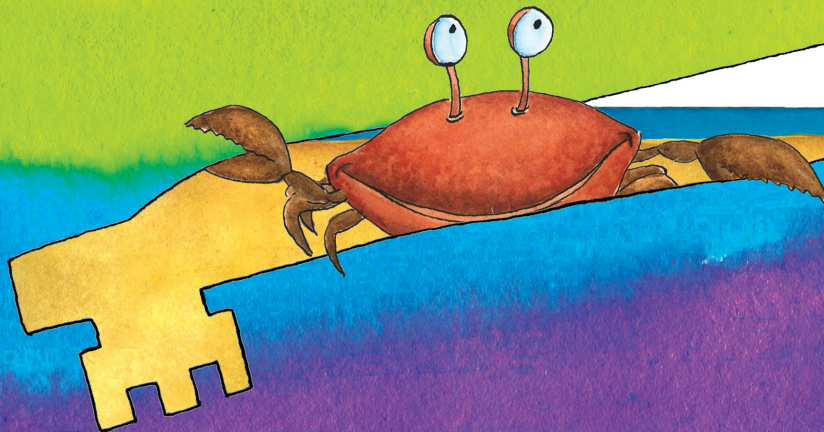
– Și unde găsești cheia? Nu mi-ai spus.

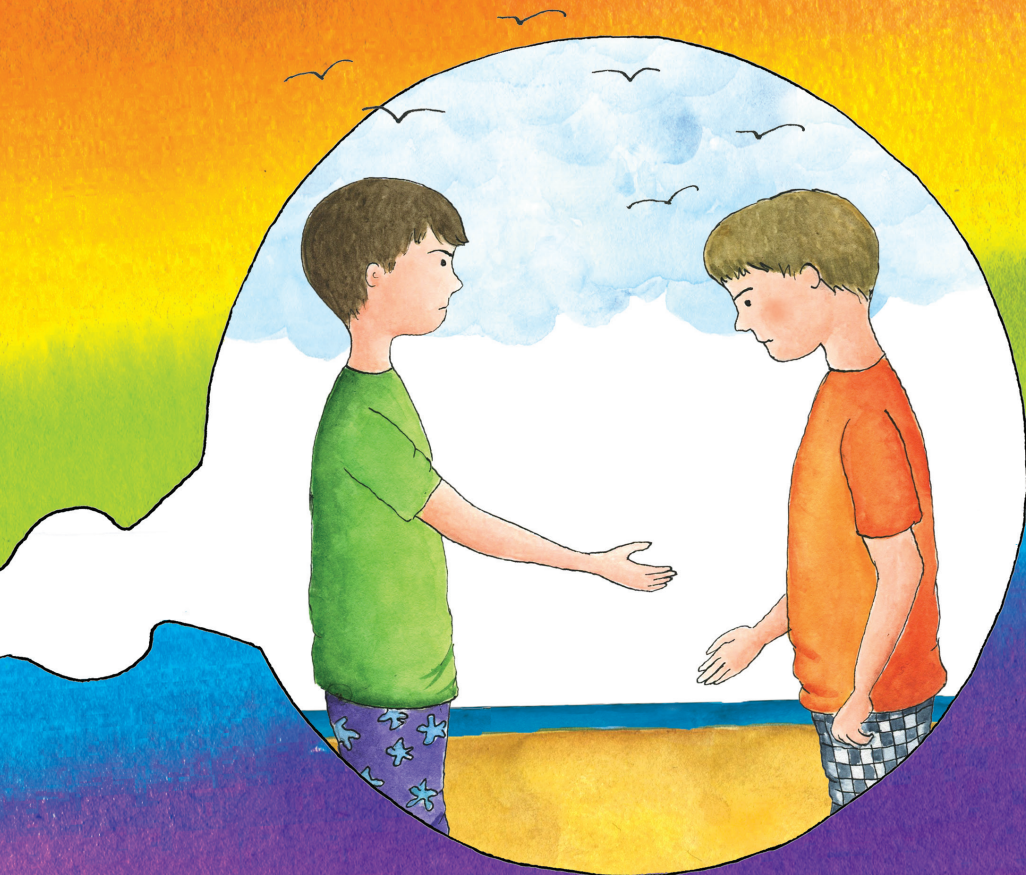
– În inima ta.

– Cum să am o cheie în inimă?

– Se numește IERTARE și, uneori, este foarte, foarte greu de folosit.

Andrei îl privi lung pe bunic, strânse din dinți și porni cu pași apăsați spre Claudiu. Îi întinse mâna:

— Felicitări! Într-adevăr, ai cel mai frumos castel.
Fața lui Claudiu luă foc. Își lăsă privirea în pământ.
— Îmi... îmi pare rău, murmură el.

A doua zi, bunicul intră în camera lui Andrei:

– Tot mai ești supărat?

– Nu e ușor să ierți.

– Iertarea e precum o scară cu trepte abrupte. Prima treaptă ai urcat-o când nu te-ai răzbunat, a doua când ai mers să îl feliciți pe Claudiu. Cu acestea două a fost cel mai greu, însă doar tu singur puteai

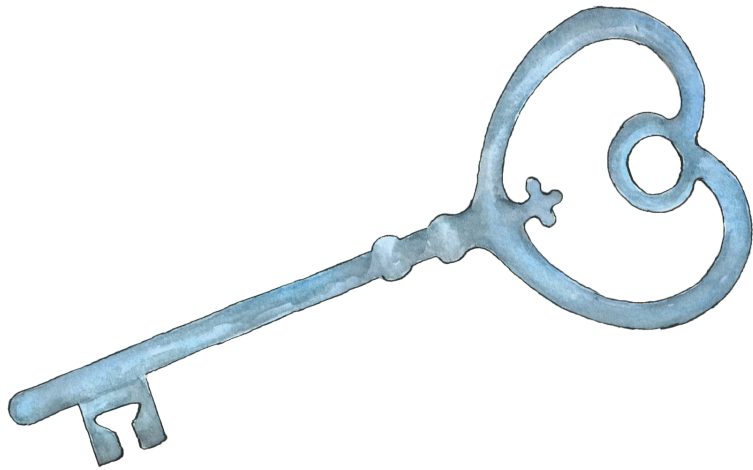
să le urci. Pentru restul treptelor este de ajuns să ceri ajutorul, îl mângâie bunicul pe cap.

– Chiar? Mă poți ajuta?

– Eu, cu o înghețată. Însă Dumnezeu îți poate pune aripi la picioare ca să urci mai ușor, râse bunicul.

– Aaa... a zis ccc... cineva îî... înghețată? se auzi de dincolo de ușă.

*„Iertarea este cheia
care te face liber”*